

ע"פ 9633/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 9633/16

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בת"פ 43942-01-13 מיום 30.10.2016 שניתן על-ידי השופטת ט' חיימוביץ

בשם המבקש: עו"ד מוסטפא נאסר

בשם המשיבה: עו"ד מיכל רגב

החלטה

1. בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופטת ט' חיימוביץ) בת"פ 43942-01-13 מיום 30.10.2016, בגדרו נגזר על המבקש לרצות עשרים ושבעה חודשי מאסר בפועל וששה חודשי

מאסר על-תנאי.

עיקרי כתב האישום

2. כתב האישום המתוקן שהוגש נגד המבקש יחס לו ביצוע מספר עבירות, במספר רב של הזדמנויות ובמועדים שונים, בהן הכה את אשתו (להלן: המתלוננת) וילדיו. במסגרת האישום הראשון נטען כי בעט בידה השמאלית של המתלוננת באופן שגרם לה חבלה חמורה בשורש כף היד. בגין מעשה זה הואשם המבקש בביצוע עבירת חבלה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-355(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). במסגרת האישום השני נטען כי תקף את המתלוננת, בעט ברגלה, בצלעותיה ובכתפה, וכי איים עליה באומרו: "יאללה תזמיני לי משטרה בואי נראה מה תעשי ותראי מה יקרה לך"; "הסוף שלך קרוב, סך הכל כדור בראש". בגין מעשים אלה, הואשם המבקש בביצוע עבירה תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, בביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובביצוע עבירת הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין. במסגרת האישום השלישי נטען כי במהלך שנת 2013, במספר מועדים שאינם ידועים במדויק, הכה המבקש בידיו ובאמצעות חגורה את בתו, ילידת שנת 1998, בידה וברגליה, ואיים עליה ועל אחיה. בגין מעשים אלה, הואשם המבקש בביצוע עבירה תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין, ובביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. במסגרת האישום הרביעי נטען כי במהלך שנת 2013 תקף המבקש במספר מועדים שאינם ידועים במדויק, את בתו, ילידת שנת 2000, בעט בחוזקה בבטנה ובגבה וסטר לה על פניה. בגין מעשים אלה, הואשם המבקש בביצוע מספר עבירות תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, ובביצוע עבירת תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין. במסגרת האישום החמישי נטען כי המבקש הכה את בנו, יליד שנת 2005, בידו, באמצעות צינור, ובמספר מועדים שאינם ידועים במדויק, הכה אותו באמצעות חגורה. בגין מעשים אלה, הואשם המבקש בביצוע מספר עבירות תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק, ובביצוע עבירת תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין.

עיקרי הכרעת הדין

3. הכרעת הדין מתבססת על עדותה של המתלוננת, בצירוף עדויות אמה וילדיה. בית המשפט ביכר את הודעותיהם במשטרה על פני עדויותיהם בבית המשפט המחוזי, את עדויות חוקרי הילדים, וראיות נוספות כמסמכים רפואיים. בית המשפט מצא את עדותה של המתלוננת אמינה ומהימנה, ומנגד קבע כי אין ליתן אמון בעדותו של המבקש, ודחה את גרסתו, לפיה המתלוננת מעלילה עליו עלילת שווא מחמת קנאה.

4. בסיכומו של דבר, בית המשפט המחוזי החליט להרשיע את המבקש באישום הראשון באופן מלא; באישום השני, הוחלט להרשיעו בעבירות שיוחסו לו, פרט לביצוע עבירת ההדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין; באישום השלישי, הוחלט להרשיעו בעבירות שיוחסו לו, לבד מביצוע עבירת האיומים כלפי ילדיו, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; באישומים הרביעיהחמישי, הוחלט להרשיעו בחלק מהעבירות שיוחסו לו, בביצוע מספר עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, ובביצוע עבירת תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין.

עיקרי גזר הדין

5. בית המשפט המחוזי קבע, כי הערכים החברתיים שנפגעו מחמת ביצוע העבירות בהן הורשע הם תחושת

הבטחון, שלמות גופם ונפשם של בני משפחתו, והפגיעה בהם היא ברמה בינונית-גבוהה. בית המשפט עמד על הענישה המחמירה שבה יש לנקוט נגד מעשי אלימות במשפחה, כפי שזו הותוותה בפסיקה, וקבע כי בנסיבות הענין, יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים לעבירות בהן הורשע המבקש: האישום הראשון לבדו - בו נקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין שנים עשר לעשרים וארבעה חודשי מאסר; ויתר האישומים - בהם נקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין עשרה לבין עשרים חודשי מאסר.

6. מכאן, פנה בית המשפט לגזור את עונשו של המבקש בתוך המתחמים, ובהתאם להוראת סעיף 40(ב) לחוק העונשין, קבע כי בנסיבות הענין יש לגזור על המבקש עונש כולל לשני מתחמי הענישה הנפרדים. בית המשפט ייחס משקל לעברו הפלילי של המבקש, אשר הורשע פעמיים בעבירות אלימות נגד המתלוננת, תקיפה 'סתם' של בן זוג ותקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, כאשר אחת מהעבירות בוצעה במהלך ניהול ההליך המשפטי נושא הערעור. בית המשפט עמד על המתואר בתסקיר שירות המבחן, בגדרו נאמר כי קיימת מסוכנות מפני המבקש. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית כלשהי, אלא העריך כי יש להשית על המבקש "עונש מוחשי שיציב גבולות להתנהגותו, לצד מאסר מותנה מרתיע". בית המשפט המחוזי הביא במסגרת שיקוליו לקולא את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה מושא האישום הראשון; את אשר תארה המתלוננת, כי לאחר שהורחק מביתם, החל לנהוג במשפחה באופן ראוי והוא משתדל לכלכלם; וכן את בקשתה של המתלוננת שלא יושט על המבקש עונש מאסר בפועל, כדי להמשיך לאפשר לו לפרנס את המשפחה. נוכח מכלול השיקולים ובעקבות איזונם, בית המשפט המחוזי השית על המבקש כאמור עשרים ושבעה חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו - מיום 2.1.2013 ועד ליום 2.7.2013; וששה חודשי מאסר על-תנאי.

7. בית המשפט המחוזי הורה על עיכוב ביצוע עונשו של המבקש עד ליום 13.12.2016. ערב המועד להתייצבותו בבית הסוהר, הגיש המבקש ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי, מבלי לצרף את נימוקי הערעור, וכרך עמו בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר - היא הבקשה שלפני. בהחלטתי מיום 12.12.2016 הערתי את שהערתי, וקבעתי כי המבקש יתייצב במועד הקבוע לריצוי עונשו. המבקש הגיש בקשת דחייה נוספת לאחר המועד שבו היה צריך להתייצב. בו ביום ניתנה החלטה נוספת בענין, ולבסוף התייצב המבקש בשב"ס.

טענות הצדדים בבקשה

8. לטענת המבקש, טובים סיכויי הערעור שהגיש על הכרעת הדין ועל גזר הדין להתקבל. בית המשפט המחוזי שגה, לטענתו, בקביעותיו העובדתיות ובהעדפתו את עדות המתלוננת על פני עדותו-שלו, ובהעדפתו את הודעותיהם של בני המשפחה במשטרה על פני עדויותיהם בבית המשפט המחוזי. העדים הוכרזו כזכור כעדים עוינים. לא היתה הצדקה לכך. ביחס לגזר הדין של בית המשפט המחוזי, טוען המבקש כי העונש שהושת עליו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, וכי בית המשפט התעלם מהרכיבים החיוביים שצוינו בתסקיר שירות המבחן. ב"כ המבקש טען שהמבקש עשה דרך ארוכה, כיום שוב אינו במקום שהיה בו בעבר, והוא ראוי להתחשבות רבה משיקולי שיקום. נוכח האמור, טוען המבקש כי סיכויי הערעור, על שני חלקיו, הם כאמור טובים, וכי בהתאם להלכה הפסוקה יש להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו.

9. ב"כ המדינה מתנגדת לבקשה. לשיטתה, טענותיו של המבקש בערעור מופנות נגד ממצאי עובדה ומהימנות, שנקבעו על בסיס התרשמותה הישירה של הערכאה הדיונית. גדר ההתערבות של ערכאת הערעור במקרים אלה הוא מצומצם. כאשר לגזר הדין של בית המשפט המחוזי, לטענת המדינה, העונש שהושת על המבקש הולם את העבירות שביצע ואת נסיבותיהן, ובשים לב לתסקיר שירות המבחן, אין מקום להתערב בגזר הדין. על כן, סיכויי הערעור להתקבל

הם נמוכים, ואין להעתר לבקשה לעיכוב ביצוע.

דין והכרעה

10. נתתי דעתי על נימוקי הבקשה, שקלתי את טענות ב"כ המבקש שבכתב, ואת טענות ב"כ הצדדים מזה ומזה שנטענו בעל-פה, והגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

11. בית משפט זה התווה את אמות המידה לבחינת בקשה לעיכוב ביצוע גזר דין (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)). במסגרת הדיון בבקשה, על בית המשפט להפעיל את שיקול דעתו באופן המאזן בין האינטרס הציבורי לאכיפת עונש המאסר לבין זכויותיו של המבקש-המורשע, ולבחון, בין היתר: את חומרת העבירה ונסיבותיה, תקופת המאסר, טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, עברו הפלילי של המבקש ונסיבותיו האישיות; ועוד. הנטל לשכנע את בית המשפט להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר מוטל על כתפיו של המבקש, המורשע, שחזקת החפות שוב אינה עומדת לזכותו.

12. המבקש הורשע בביצוע שורה של עבירות תקיפה נגד אשתו וילדיו ובעבירת איומים. למקרא הבקשה ונימוקיה, על רקע נימוקי הכרעת הדין ושיקולי גזר הדין, נראה, וזאת מבלי לטעת מסמרות, כי סיכויי הערעור להתקבל, על שני חלקיו, אינם מן המשופרים. עיקר טענות המבקש מתייחס לממצאי מהימנות ועובדה שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, ובהן ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב. בנוסף, המבקש לא הצביע על שגגה שנפלה תחת ידה של הערכאה הדיונית, אשר התייחסה גם לעדויותיהם הכבושות של יתר בני המשפחה אל מול הודעותיהם במשטרה. באשר לגזר הדין, על פני הדברים, לא שוכנעתי כי העונש שהושת על המבקש חורג מהענישה הנוהגת במקרים אלה. ניכר כי בית המשפט המחוזי התייחס בהחלט גם לשיקולים לקולא בעניינו של המבקש, שיקולים שאותם ציין בבקשתו, וכמו כן נתן דעתו בכובד ראש אל האמור בתסקיר שירות המבחן.

13. הגם שציינתי כל זאת, הרי שטענותיו של המבקש ראויות להישמע ויש לתת לו את יומו בבית המשפט, גם באשר להיבט השיקומי, ולאפשר לו למצות את זכותו לערער על-פי דין. כדי שלא לפגוע במועילות (אפקטיביות) הערעור, הדיון בו יתקיים בתוך פרק זמן קצוב.

14. סוף דבר: הבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין, נדחית. הערעור יקבע לדיון עד סוף חודש ספטמבר 2017.

ניתנה היום, כ"ט בכסלו התשע"ז (29.12.2016).

ש ו פ ט